

Sygn. akt XI W 658/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Jan Piwkowski

Protokolant: Karolina Szczęsna

Oskarżyciel publiczny: M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 24 lipca 2017r., 26 września 2017r. w W.

z wniosku Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji

przy udziale oskarżyciela posiłkowego W. W.

sprawy K. K.

syna Z. i A. z domu S.

urodzonego (...) w L.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 2 czerwca 2016 r., około godziny 22:15 w W. na drodze publicznej, ul. (...) naruszył zasady przewidziane w § 90 ust. 5 ZSD w ten sposób, że kierując motocyklem marki P. o nr. rej. (...), nie zastosował się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, przejeżdżając przez tę powierzchnię,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w zw. z § 90 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury i SWiA z dnia 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. nr 170 poz. 1393);

2. kontynuując dalszą jazdę naruszył zasady przewidziane w art. 19 ust. 2 pkt 2 PoRD, w ten sposób, że kierując motocyklem marki P. nr rej. (...) kilkakrotnie gwałtownie hamował, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki R. o nr. rej. (...), który poruszał się za nim, doprowadzając do jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, zm),

orzeka

I. obwinionego K. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów: z punktu 1 – stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw, z punktu 2 – stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 1000 (tysiąc) złotych;

II. na podstawie art. 86 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 (sześciu) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 3 kw nakłada na obwinionego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu tj. prawa jazdy kat. B nr (...) wydanego dnia 19.09.2012r. do właściwego Wydziału Komunikacji;

IV. na podstawie art. 230 § 2 kpk a contrario w zw. z art. 44 § 5 kpw płytę CD ujętą w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1na k. 18 pozostawia w aktach sprawy;

V. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 658/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 czerwca 2016 r. około godz. 22:15 W. W. kierował pojazdem marki R. o nr rej. (...). Jechał sam. Poruszał się W. z kierunku ul. (...) w stronę Centrum. W pojeździe na przedniej szybie czołowej pod lusterkiem zamontowany miał wideorejestrator. Zajmował on prawy pas ruchu, poruszając się na wprost. W tym samym czasie prawą stroną jezdni, jadąc po powierzchni wyłączzonej z ruchu poruszał się motocykl marki P. nr rej. (...), którym kierował K. K.. Kierowca motocykla, znajdując się na wysokości ul. (...), po przejechaniu przez powierzchnię wyłączoną wyprzedził kierującego R. zjeżdżając na pas ruchu, bezpośrednio przed samochód jakim poruszał się W. W.. Następnie, kontynuując dalszą jazdę kilkakrotnie gwałtownie hamował, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki R. o nr rej. (...), który poruszał się bezpośrednio za nim, czym doprowadził do jego uszkodzenia jednocześnie powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Po zdarzeniu motocyklista twierdził, że kierowca R. zjechał mu drogę i jest to jego wina. W. W. wskazywał, iż przed zaistnieniem zdarzenia, doszło do wcześniejszej sytuacji drogowej między nim, a motocyklistą, która polegała na tym, że obwiniony również zjechał mu drogę ale wtedy zdążył on wyhamować i nic się nie stało. Na miejsce wezwano Policję. Podczas interwencji funkcjonariusze dokonali oględzin obu pojazdów i zbadali obydwu kierowców na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Obydwaj kierujący byli trzeźwi.

Wskutek zderzenia w samochodzie marki R. nr rej. (...) stwierdzono następujące uszkodzenia: zarysowana powłoka lakiernicza pokrywy silnika, zarysowanie powłoki lakierniczej zderzaka przedniego W pojeździe P. nr rej. (...) uszkodzeniu uległy takie elementy jak: zarysowana powłoka lakiernicza na tylnym błotniku pod siedzeniem.

Zdarzenie to utrwalone zostało na wideorejestratorze, znajdującym się w pojeździe R..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka W. W. (k. 21, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 24 lipca 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 135), notatki urzędowej (k. 1-2v), szkicu (k. 3-3v), protokołów oględzin pojazdu (k. 4-5v), protokołów z przebiegu badania trzeźwości (k. 6-7v), płyty CD (k. 11), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 12-14), protokołu oględzin rzeczy (k. 15-17), danych PESEL (k. 31), rejestr ukaranych za wykroczenia (k. 33-34), pisma Allianz (k. 82), pisma WARTA i dokumentacji szkodowej (k. 86-112), płyty DVD akta szkody (k. 113), kserokopii notatników służbowych (k. 115-122), pisma Allianz i akt szkodowych na płycie (k. 124-125), planu organizacji ruchu ZDM (k. 127).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających, nie stawiał się w celu złożenia wyjaśnień. W postępowaniu sądowym K. K. również nie stawiał się na rozprawę i nie złożył wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu bezspornym w sprawie jest, iż obwiniony w dniu 2 czerwca 2016 roku ok. godz. 22:1 na drodze publicznej ul. (...), kierując motocyklem marki P. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona” i przejechał przez tę powierzchnię. Bezsprzeczne pozostaje również to, że kontynuując

jazdę kilkakrotnie gwałtownie hamował, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki R. nr rej. (...), który poruszał się za nim, doprowadzając do jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Świadczy o tym zapis nagrania znajdującego się na płycie CD z k. 11, jako środek dowodowy ze swej istoty o najbardziej obiektywnym charakterze. Nadto potwierdzają to korelujące z zapisem video rejestratora - zeznania świadka W. W. odnośnie przebiegu zdarzenia, które Sąd w tym zakresie uznał za w pełni wiarygodne.

W niniejszej sprawie pełnowartościowy i podstawowy dowód stanowi płyta CD (k. 11), przedstawiająca nagranie z wideo rejestratora samochodowego, która dokładnie obrazuje przebieg zdarzenia. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia aby zostało ono sporządzone nierzetelnie, by przedstawiało zdarzenie inne niż inkryminowane i czy też aby nie przedstawiało faktycznego przebiegu zdarzenia w takim kształcie i mechanizmie, w jakim ono faktycznie zaistniało. Nagranie stanowi zapis z kamery, tego co zostało zarejestrowane w danym dniu, w określonym czasie. Na nagraniu widać jak mężczyzna, kierujący motocyklem o nr rej. (...) ok. godz. 22:05 przejeżdża po powierzchni wyłączzonej z ruchu, po czym wjeżdża na pas ruchu przed pojazd z rejestratorem jazdy, po czym kilkakrotnie gwałtownie hamuje, w wyniku, czego doprowadza do zderzenia z pojazdem wyposażonym w rejestrator jazdy, poruszający się za motocyklem. Sąd uznał, iż nagranie jest wiarygodne, nie stwierdzono żadnej ingerencji w plik zawarty na płycie, mogącej mieć wpływ na treść zapisu. Przedmiotowy dowód rzeczowy jest w pełni obiektywny – pozwala na wierną rekonstrukcję zdarzenia, a jego znaczenia dla niniejszej sprawy nie sposób przecenić. Nadto Sąd dysponuje zeznaniami jego wytwórcy-pokrzywdzonego odnośnie jego powstania. Także w notatce policyjnej z przebiegu zdarzenia (k.2v) widnieje zapis, że kierujący R. posiadał rejestrator obrazu, okazał nagrany materiał aczkolwiek nie udostępnił nośnika, co nie może jednakowoż, biorąc pod uwagę inne dowody i sekwencję czasowo-przestrzenną zdarzenia umniejszać roli tego źródła dowodowego. Z uwagi na powyższe w/w dowód został uznany w całości za wiarygodny.

Tożsamy przebieg zdarzenia wynika z zeznań oskarżyciela posiłkowego W. W., który był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia. Z relacji świadka jednoznacznie wynika, iż znajdując się pod Mostem G. przed ulicą (...), jadąc prawym pasem ruchu, w pewnym momencie zobaczył jak z jego prawej strony po powierzchni wyłączzonej w ruchu przejeżdża motocykl i wyjeżdża bezpośrednio przed jego pojazd, po czym zaczyna gwałtownie hamować, co skutkowało tym, że świadek uderzył w tył tego pojazdu.

W ocenie Sądu zeznania świadka w tym zakresie są w pełni wiarygodne. Świadek w sposób obiektywny zrelacjonował zdarzenie. Jego zeznania są spójne, logiczne i konsekwentne a przede wszystkim znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, tj. nagraniem z płyty CD, korelując z nim i tworząc pełny obraz zdarzenia. Ponadto, podkreślić należy, iż świadek zarejestrował w jego ocenie niebezpieczne zdarzenie drogowe, mające określone skutki materialne i intencją jego było udokumentowanie określonego, obiektywnego faktu, nie zaś próba oskarżenia o dopuszczenie się wykroczenia w ruchu drogowym przez osobę niewinną. Świadek dokładnie opisał przebieg zdarzenia, o którym mowa we wniosku o ukaranie, a jego zeznania pozbawione są jakichkolwiek spekulacji czy przypuszczeń. Z relacji świadka bezsprzecznie wynika, że nie było wątpliwości, że kierujący pojazdem marki P. zjechał z prawej strony przez powierzchnię wyłączoną i wyjechał bezpośrednio przed pojazd świadka, kilkakrotnie gwałtownie hamując, co doprowadziło do kolizji.

W tym miejscu warto wskazać, iż świadek poza opisem samego zdarzenia w swoich zeznaniach tak w postępowaniu wyjaśniającym, jak i przed Sądem wskazywał, że przed zaistnieniem przedmiotowej sytuacji miało miejsce identyczne wydarzenie na drodze z udziałem świadka i kierującego motocyklem. Świadek twierdził, że już wcześniej obwiniony również zjechał z powierzchni wyłączzonej z ruchu i zjechał świadkowi drogę ale wtedy świadek zdążył wyhamować i uniknął zderzenia. Niemniej twierdził, że nie wie czym spowodowane był zachowanie obwinionego. Negował aby doszło między nimi do jakiejś scysji czy zatargu, który mógłby mieć wpływ na późniejsze zachowanie obwinionego skutkujące dojściem do przedmiotowej kolizji. Warto jednak zauważyć, iż składając zeznania na Policji bezpośrednio po zajściu świadek wspominał, że motocyklista po zaistniałym zdarzeniu mu ubliżał, twierdząc, że już wcześniej świadek zajeżdżał mu drogę, czemu pokrzywdzony podczas rozprawy przeczył. Nadto z zapisu notatnika służbowego policjanta biorącego udział w interwencji K. M. oraz notatki urzędowej (k.1 oraz 118-119), wynika, że kierujący

motocyklem twierdził, iż to kierujący pojazdem R. zajeżdżał mu drogę, przez co obwiniony miał być wystraszony i to spowodowało przez niego w/w reakcję.

W ocenie Sądu, mimo, iż zeznania pokrzywdzonego nie wskazują co prawda jakiś negatywny aspekt jego zachowania jako kierującego samochodem R., to w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, podnoszona wyżej okoliczność może wskazywać na jakąś wcześniejszą utarczkę na drodze i bliżej nieustalonym podłożu po między kierującymi, jeszcze przed miejscem zdarzenia. Okoliczność ta zdaniem Sądu nie podważa w żaden sposób ustaleń odnośnie samego fragmentu zdarzenia, które stało się przedmiotem wniosku o ukaranie i orzeczenia Sądu, ale niewątpliwie wskazuje na jakiś wcześniejszy konflikt drogowy i została przez Sąd uwzględniona przy wymiarze kary.

Nadto na uwagę zasługuje, iż świadek podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 24 lipca 2017 roku poruszył także kwestię, w której wskazywał, że obwiniony twierdził, że miał awarię pojazdu dlatego hamował. Świadek podnosił, iż nie widział jednak żadnych symptomów wskazujących na awarię motocykla. Zdaniem Sądu nie wskazuje na to również pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie, o czym Sąd wypowie się jeszcze w dalszej części uzasadnienia.

Sąd obdarzył także wiarą dokumenty, które zostały na rozprawie uznane za ujawnione w postaci: notatki urzędowej (k. 1-2v), szkicu (k. 3-3v), protokołów oględzin pojazdu (k. 4-5v), protokołów z przebiegu badania trzeźwości (k. 6-7v), płyty CD (k. 11), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 12-14), protokołu oględzin rzeczy (k. 15-17), danych PESEL (k. 31), rejestr ukaranych za wykroczenia (k. 33-34), pisma Allianz (k. 82), pisma WARTA i dokumentacji szkodowej (k. 86-112), płyty DVD akta szkody (k. 113), kserokopii notatników służbowych (k. 115-122), pisma Allianz i akt szkodowych na płycie (k. 124-125), planu organizacji ruchu ZDM (k. 127). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne zwłaszcza, że strony nie kwestionowały ich wiarygodności ani autentyczności, również Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić mocy dowodowej.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie, nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości co do zaistnienia zdarzenia opisanego we wniosku o ukaranie, jak również co do udziału w nim i winy K. K.. Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby skutecznie podważyć wartość dowodową materiałów, na których Sąd opierał swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu pełny obraz zdarzenia niewątpliwie wynika z zapisu nagrania znajdującego się na płycie CD (k. 11) oraz zeznań świadka W. W..

Przepis art. 92 § 1 kw stanowi, że ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. Podkreślić należy, że przepis ten ma charakter formalny, nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa. Słusznie wskazuje się, że niestosowanie się do znaków, sygnałów lub poleceń osób uprawnionych zakłóca porządek ruchu i stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Zgodnie zaś z § 90 ust. 5 powołanego rozporządzenia znak P-21 „powierzchnia wyłączona” oznacza powierzchnię drogi, na którą wjazd i zatrzymanie są zabronione.

Materiał zgromadzony w sprawie w sposób jednoznaczny wskazuje, że obwiniony miał pełną świadomość, że w danym miejscu poruszanie się pojazdem jest zabronione. Obwiniony umyślnie nie zastosował się do przedmiotowego znaku, dokonując wyboru nie zastosowania się do niego.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W niniejszej sprawie kluczową kwestią

było zatem ustalenie, czy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala zarzucić obwinionemu czyn, będący wykroczeniem z art. 86 § 1 kw. Oskarżyciel publiczny, składając wniosek o ukaranie, w opisie drugiego zarzucanego czynu stwierdził, iż obwiniony kontynuując dalszą jazdę kilkukrotnie gwałtownie hamował, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki R. nr rej. (...), który poruszał się przed nim, doprowadził do jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przystępując do oceny prawnokarnej zarzucanego K. K. czynu należy stwierdzić, iż zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona czynu z art. 86 § 1 kw. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie stypizowane w art. 86 § 1 jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo, gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Powinność zachowania „szczególnej ostrożności” przewidziana w niektórych przepisach ustawy, nakłada na uczestnika ruchu obowiązek zwiększenia uwagi, wzmocnienia koncentracji i zachowywania się w taki sposób, by możliwe było odpowiednio szybkie reagowanie. Jednym z przepisów przewidujących taki obowiązek jest art. 19 ust. 2 pkt 2 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym kierujący pojazdem jest obowiązany hamować w sposób niepowodujący zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia. Nadto zgodnie z art. 4 w/w ustawy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania.

Z zapisu nagrania bezsprzecznie wynika, że obwiniony kierując motocyklem marki P. nr rej. (...) po uprzednim wyprzedzeniu samochodu R. z prawej strony jadąc po powierzchni wyłączanej wjechał bezpośrednio przed samochód pokrzywdzonego, po czym kilkukrotnie gwałtownie hamował, a zachowanie to w konsekwencji doprowadziło do zderzenia obu pojazdów. Zdaniem Sądu ustalony w sprawie stan faktyczny, wskazujący na popełnienie przez obwinionego obu wykroczeń zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie nie budzi żadnych wątpliwości, niemniej na uwagę zasługuje tutaj kwestia motywów działania obwinionego wynikająca z materiału dowodowego i ewentualnej awarii pojazdu obwinionego, o czym w swoich zeznaniach mówił świadek W. W. odnosząc to do relacji K. K.. Sąd wziął bowiem pod uwagę wszelkie aspekty jakie mogły zaistnieć po stronie kierującego, które mogłyby skutkować podjęciem manewru gwałtowanego hamowania przez obwinionego.

Po pierwsze zdaniem Sądu z zapisu nagrania na płycie CD czy z zapisów notatników służbowych funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego trudno znaleźć jakąś ewentualną przyczynę – aby tego rodzaju manewry spowodowane były usterką motocykla i aby miały obiektywny charakter. W ocenie Sądu treść nagrania jednoznacznie wskazuje, iż działania obwinionego nie miały charakteru wynikającego z warunków ruchu drogowego, tylko była to jakaś forma pokazania swojej pozycji na drodze czy też wymierzenia sprawiedliwości wobec pokrzywdzonego, zaś tego rodzaju zachowania należy najpewniej upatrywać we wcześniejszym fragmencie wspólnego poruszania się po drodze przez obu kierujących i jakiegoś zarzewia uprzednio powstałego konfliktu na tym tle. Nadto nawet gdyby przyjąć, iż rzeczywiście pojawiły się jakieś problemy z pojazdem utrudniające bądź uniemożliwiające dalszą jazdę obwiniony tym bardziej nie powinien podejmować takich manewrów na drodze jakie wykonał. Mógłby on przecież w rzeczywistości awaryjnej i nagłej sytuacji drogowej spowodowanej usterką zatrzymać się ostatecznie na powierzchni wyłączanej z ruchu czy w innym miejscu nieutrudniającym ruchu innym pojazdom, a nie ryzykować manewr wyprzedzania innego pojazdu i wjeżdżania bezpośrednio przed kierującego samochodem R., co w tego typu sytuacji wydaje się być zachowaniem ryzykowanym i niespójnym z zasadami doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu materiał filmowy pokazuje intencjonalne działanie obwinionego, nie mające związku z powstaniem jakiegokolwiek usterki, a jak już wcześniej podkreślano najprawdopodobniej na jakimś uprzednim konflikcie na drodze z pokrzywdzonym.

Stosownie do treści art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za dwa czyny, gdzie jeden z nich stanowił wykroczenie z art. 92 § 1 kw oraz drugi wykroczenie z art. 86 § 1 kw, wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 1000 złotych. Przy orzekaniu jej wymiaru Sąd miał na uwadze względy wymienione w art. 33 § 2 kw

Sąd, wymierzając obwinionemu karę wziął pod uwagę okoliczności popełnienia czynów oraz stopień zawinienia przy popełnieniu wykroczeń, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd uznał, że orzeczona kara grzywny będzie stanowiła odpowiednie ostrzeżenie dla obwinionego na przyszłość oraz spowoduje, że obwiniony będzie zwracał większą uwagę na zachowanie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd musiał zważyć także na potrzebę zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości wobec osób dopuszczających się takiego typu wykroczeń, co przyczyni się do tego, że obwiniony będzie z większym rozsądkiem podejmował manewry na drodze. W ocenie Sądu, należy wziąć pod uwagę, iż przedmiotowe zdarzenie miało swoje źródło czy było konsekwencją, tak jak wskazują na to przynajmniej zasady logiki i doświadczenia życiowego – w jakiejś wcześniejszej spornej sytuacji drogowej. Zdaniem Sądu sytuacja ta niewątpliwie miała wpływ na emocje obwinionego i jego naganne zachowanie, a aspekt wcześniejszego nieporozumienia drogowego – mimo, iż nie usprawiedliwiający jego działań został wzięty przez Sąd pod rozwagę jako w pewnym sensie okoliczność – choć naganna – tłumacząca w pewnym zakresie jego zachowanie.

Z uwagi na naruszenie przez obwinionego jednych z podstawowych zasad ostrożności i bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym, Sąd na podstawie art. 86 § 3 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy. Sąd uznał czasowe (w najniższym możliwym wymiarze) wyeliminowanie obwinionego z ruchu jako kierowcy za zasadne mając na uwadze okoliczności przedmiotowego zderzenia. Sąd uznał, iż zachowanie obwinionego było wysoce naganne i cechowało się wysoką społeczną szkodliwością, albowiem w sposób bezpośredni zagrażało bezpieczeństwu samego obwinionego i innych uczestników ruchu. Zdaniem Sądu tego rodzaju zachowanie mające charakter subiektywnego zaprowadzania czy przywracania porządku w ruchu drogowym jest niewątpliwym narażaniem innych uczestników ruchu jak i siebie na szkodę na osobie, szkodę w mieniu, zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zasługuje choćby na minimalny okres zakazu prowadzenia pojazdów jaki orzeczono. Jednocześnie czas ten wydaje się na tyle wystarczający aby obwiniony poczynił jakąś refleksję, że uprawnione i odpowiedzialne do dokonywania oceny i wymierzenia sprawiedliwości za ewentualne wykroczenia drogowe innych osób są właściwe organy.

Na mocy art. 29 § 3 kw obwiniony został zobowiązany do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu – prawa jazdy. Sąd uznał, iż orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wpłynie na obwinionego wychowawczo. Jednocześnie czas, na który obwiniony został wyeliminowany z uczestnictwa w ruchu drogowym umożliwi mu wnikliwe przeanalizowanie swojego postępowania.

Sąd orzekł również o pozostawieniu w aktach sprawy płyty CD ujętej w wykazie dowodów rzeczowych na k. 18.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 złotych tytułem opłaty sądowej od kary, ustaloną na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w wyroku.